

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. október 9.
(csütörtök)**

Horváth Géza

PRÉDIKÁCIÓ A KAPUBAN

Alapige: Jer 7,1-7. 10.

1. Az a beszéd, amelyet az Úr szólt Jeremiásnak:
2. Állj az Úr házának kapujába, és hirdesd ott e beszédet, és mondd: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, akik bementek ezeken a kapukon, hogy imádjátok az Urat!
3. Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg útjaitokat és cselekedeteiteket, akkor megengedem, hogy ezen a helyen lakozzatok!
4. Ne bízzatok hazug beszédekben, ezt mondva: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!
5. Mert csak ha valóban megjobbítjátok útjaitokat és cselekedeteiteket, ha igazságosan ítélték ember és felebarátja között,
6. Ha a jövevényt, az árvát és az özvegyet nem nyomorgatjátok, és ártatlan vért sem ontotok ki ezen a helyen, és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére:
7. Akkor engedem meg, hogy ezen a helyen lakozzatok, azon a földön, amelyet atyáitoknak adtam öröktől fogva mindörökké.
(...)
10. Majd eljöttök és megálltok előttem e házban, amely az én nevemet viseli, és ezt mondjátok: Megszabadultunk! De utána ugyanazokat az utálatosságokat cselekszitek!

Imádkozzunk!

Hálát adunk neked, drága Urunk, azért, hogy nemcsak irgalmas vagy, hanem mert irgalmasságod közölni akarod velünk. Mit érnénk, ha te magad irgalmas volnál, irgalmasságodat magadnak tartanád meg, ez jellemezne téged, mint isteni tökéletesség. De nekünk az a boldogságunk és örömünk, hogy Jézus Krisztusért közölted és közlöd velünk folyamatosan irgalmasságodat.

Köszönjük ma este azt, hogy részesülhettünk, és állandóan részesülünk ebben az irgalomban. Tudjuk, hogy aki benned hisz és remél, az nemcsak e földi létben részesül ebben az irgalomban, hanem halála után is, egész örökkévalóságon keresztül, mert megígérted és tartod a szavadat, hogy irgalmasságod örökkévaló a téged félőkön.

Köszönjük ezt a mai estét, amelyen az ige fölé hajthatjuk fejünket, köszönjük, hogy ma is munkáinkban, tennivalóinkban, ott, ahol voltunk, megsegítettél bennünket. Köszönjük, hogy nem történt bajunk.

Áldunk, Urunk, hogy eléd jöhetünk, és bárcsak így jöhetnénk, hogy „hú néped”, bárcsak így látnál bennünket, és ne mi magunkról állapítanánk meg, hogy „hú néped, áldva felséges neved”, hanem te mondanád nekünk: hú szolgám.

Kérünk, eleveníts meg beszédeddel, végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, és kérünk a megszólaló üzenetért, hogy annak gyümölcsei legyenek az életünkben.

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusért, a mi egyetlen közbenjárónkért vagyunk kedvesek előtted.

Ámen.

Igehirdetés

Tegnapelőtt volt napi igénk a Jeremiás próféta könyvéből felolvasott néhány vers.

2600 esztendő telt el, amióta ez az ige először elhangzott. Ennyi év alatt nem változott Isten hűsége, irgalma és szeretete, és nem változott az ember tökéletlensége sem. Hiszen ha megnézzük, amiről Jeremiás ír ezekben a fejezetekben, rajtakaphatjuk magunkat is, meg ezt az egész embervilágot is. Ugyanazok a bűnök, egy kicsit más színezésben. Azt lehet mondani, hogy ma a XXI. században ez egy kicsit színesebb, de ugyanaz, és ne felejtjük el, hogy Isten megígért számonkérése és büntetése is ugyanaz.

Ugyanakkor ragyog felette ugyanaz a kegyelem is, amely nem nyugszik bele az ember halálába, mert azt mondja az Úr: „Nem gyönyörködöm a meghaló halálában, hanem azt akarom, hogy megtérjen és éljen.”

Úgy kezdődik ez az igeszakasz, hogy Isten megszólal. Ez az a beszéd, amelyet az Úr szólt Jeremiásnak: „Állj az Úr házában a kapujába!” Tehát Isten megszólal, nem közvetlenül beszél a néppel még akkor az Úr, hanem Jeremiáson keresztül. Először Isten nem azt mondja, hogy mit mondj, hanem azt mondja Jeremiásnak: hol mondd azt.

Ennek az igeversnek az érdekessége lett a számomra az, hogy ezt Jeremiásnak a templom kapujában kellett elmondania. A nagy, híres, csodálatos jeruzsálemi templomnak a kapujában kellett elmondania. Prédikáció, ami a kapuban hangzik. Ez azért érdekes, mert tulajdonképpen már ebben van két nagy üzenet. Az, hogy a kapuban prédikál Jeremiás, először is az az üzenete, hogy a templomba Isten nem ment be. Ami örömteli, az pedig az, hogy Isten a kapuban is hajlandó volt elmondani igéjét.

A templomok (legalábbis a mi templomaink) úgy vannak berendezve, hogy Isten igéje a középről szóljon. A szószerzőknek mindig közepén kell lennie. Akármilyen alakú egy templom, akárhány hajó, akármilyen alakban építették, bármelyik korban, a szószerző mindig közepén van. Azt valljuk: maga az Úr itt van a közepén, és „minden csendre térve Őelőtte hulljon térdre”.

Képzeld el azt a helyzetet, amikor Isten azt mondja Jeremiásnak: állj meg a kapuban, és ott prédikálj. Nem azt mondja: menj be a templomba, állj a közepre, úgy, hogy mindenki hallja, hanem azt mondja: mondd a kapuban. Tudniillik Jeremiás kora olyan volt, amikor azt lehet mondani, hogy az Isten kikerült a templomtól kívülre. A hatalmas jeruzsálemi templomtól kívülre, és a kapuban hangzik az ige.

Az az érdekes, hogy ez a Bibliában nem egyedüli eset. Tudunk másik esetről is, amikor szintén Isten kívül van a kapu előtt. Ez a Jelenések könyve 3. fejezetében van. A laodiceai gyülekezetnek azt mondja Isten Lelke, hogy ott Jézus Krisztus kikerült a gyülekezetből a kapu elé. „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és velem vacsorálok és ő énvelem.” Ez nem személyre vonatkozott elsősorban, hanem a gyülekezetre. A laodiceai gyülekezet templomának vagy imaházának, vagy kicsiny hajlékának, szobájának az ajtaja elé került Jézus Krisztus.

Rettenetes kép. Hasonlított a jeruzsálemi templom és a laodiceaiak gyülekezési helye — nem tudjuk, hol volt — nem hasonlítottak méreteiben, hiszen a jeruzsálemi templom oszlopai, ajtaja, aranyozása, díszítése pazar volt, a laodiceaiak kis imaháza szegényes volt, de egyben hasonlítottak: mindkettő üres volt. Kikerült az Isten az ajtó elé.

Amikor országunkban járkalunk vagy sokan a világban is, és elmegyünk egy-egy hatalmas katedrális előtt, megcsodáljuk a nagy tornyokat. Csodálatos építészeti remekműveket láthatunk. Én is láthattam ilyet, mint a kölni dóm, és néhány székesegyházat, bazilikát, és az volt a szívemben: mit ér, ha üres. Egy templomnak az az éke, ha ott van az Úristen. Azt mondja a zsoltáríró: Uram, hadd teljünk meg házad javaival, templomod szentségével. De mi Isten házána a java, mi Isten házána a szentsége? A megszólaló ige, amelyet Isten mond és vet gazdagon, mint vetőmagot az emberi szívbe. Hadd teljünk meg házad javaival.

Isten soha nem ígérte, hogy Ő nagy katedrálisokban fog lakni. Isten megmondta: Ő nem lakik kézzel készített templomokban. Hol van Isten? Ott, ahol az övéi vannak. Az ige szerint Isten ott szólal meg, ahol ott vannak az övéi, az Ő gyermekei. Hiszen azt mondta: Ahol ketten összejönnek, ott vagyok közöttük. Ott nem az a lényeg, hogy milyen nagyságú a templom, hanem egyetlen fokmérője, egyetlen mércéje az istentiszteletnek az, hogy ott van-e a Seregek Ura, Jákób Istene, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, vagy nincs ott.

A Jeremiás kora egy olyan kor, amikor az Úristen kikerült a templomból. Annak a népnek már eszmélnie kellett volna ezen, hogy az ige csak a kapuban szólhat. De nem eszméltek. A nép bement a templomba, csak az Úristen nem ment be, Ő kívül maradt. Éppen ezért üres lett az egész templom.

Mikor kerül ki Isten a kapuba? Mikor megy ki Isten a templomból? Mikor hagyja ott a népet? Azt mondhatjuk: akkor, ha kiszorítják onnan. Isten, aki dicsőséges, fenséges, szent Isten, nem osztozik senkivel. Ő nem hajlandó trónját megfelezni valakivel. Nem úgy van, mint mi, hogy ketten is elférünk egy széken, csak mindenki üljön egy kicsit. Isten azt mondja: vagy én, vagy kijövök onnan. Isten megmondta: dicsőségét másnak nem adja.

Gyerekkoromban falun felnőve, voltak érdekes ténykedéseink, most az egyiket mondom el: a töltésoldalban a tücsköket hogy fogtuk meg. A gyerek mindenre képes, és akivel ki akartunk tolni, annak éjszaka a szobájába valahová betettük a tücsköt, az egész éjszaka megállás nélkül ciripelt, mert olyan húros hangszere van, amit az Úristen valahogy beleteremtett, és egész éjszaka húzza. A nagyobbak megtanítottak bennünket, hogy egy vastagabb fűszálat, szénaszálat bedugtunk a tücsöklyukba, és akkor a tücsök kifarolt, mert ketten nem fértek el, s azt hitte, jön a másik, mi meg vártuk a dobozzal. Így van a Szentírásban is, Isten nem osztozik senkivel. Akkor Ő elmegy.

Ez történik itt, hogy a nép beviszi a hamis istentiszteletet, beviszi a hamis, megtéretlen szívét, Isten meg kimegy a kapu elé. Ne bízzatok hazug beszédekben! — ezt mondták ugyanis: az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez. Ebben van egy kis dicsekvés, egy kis góg, mint a tanítványok később: Mester, micsoda épület, micsoda kövek! Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez. De Jákób mit mondott, amikor lefekszik egy éjszaka és a követ a feje alá teszi? Azt mondta: az Úr van e helyen. Ott nem volt templom, de ott volt az Úr. Milyen különbség. Nem volt templom, nem voltak oszlopok, nem volt aranyveretes ajtó, hatalmas libánoni cédrusok a tetőzetben. De Jákób mégis azt mondhatja: az Úr van e helyen.

Emlékszem, amikor a katonaság alatt össze kellett jönnünk titokban, mert a régi rendszerben Bibliánk nem lehetett, istentiszteletet sem tarthattunk. Valamilyik közülünk szerzett egy kulcsot az asztalosműhelybe, ahol összejöttünk. A satupad volt az úrasztala, egy szaloncukros doboznak az alját vágtuk ki, az volt a kenyérosztó ezüsttálca helyett, amire a kenyeret tettük, meg csorbult üveg poharat hozott valaki gyorsan, abba öntöttük a bort, hatalmas ezüstkupa helyett — mégis el tudtuk mondani: az Úr van e helyen.

Ennek az igének az a nagy kérdése, hogy amikor azt mondjuk: az Úr van itt — és az a nagy kérdés, amikor nem mondhatjuk, hogy az Úr van itt. El tudod-e mondani mindennap, amikor imádkozol, amikor ígét hallasz vagy olvasol, hogy az Úr van itt és Ő szólal meg?

Azt mondja az ige a jelenlegi szakaszban, hogy mi volt a népnek az egyik nagy bűne. Az volt: „majd eljöttök, megálltok előttem e házban, amely az én nevemet viseli, és ezt mondjátok: megszabadultunk.” Isten ezt hányja a szemükre. Bejöttök a templomba, és *ezt mondjátok*: csak mondjátok.

Mit éneklünk a 457. énekben: Ó Jézus, árva csendben az ajtón kívül állsz. Bejönnél bár, de némán kulcsfordulásra vársz. Mi mondjuk, hogy miénk vagy, te vagy a név a jel. — és közben te vagy az, akinek várni kell. Jézus azt mondja a farizeusoknak: azt mondjátok, hogy láttok, és a ti bűnötök megmarad. Mi-

ért? Mert nem láttok, csak mondjátok. Isten ezt hányja a nép szemére, hogy mondjátok, de tulajdonképpen nem cselekszitek. Isten ígéje szerint nem azt várja, hogy a szánk legyen közel hozzá, hanem azt, hogy a szívünk. Ez a nép csak szájával közelget hozzám, mert sok mindent mondtak, mintha ez megmenthetné őket. Azt mondja: csak mondjátok, ez a ti bűnötök.

A nép mindig tévedett, amikor bizalmát, hitét, szeretetét, tiszteletét az élő Isten helyett valamilyen tárgyba helyezte. Úgy gondolkoztak akkor, hogy itt az Úr temploma, Istennek kötelessége itt lenni.

Sámuel könyvéből emlékezzünk: amikor mennek a csatába, viszik a frigyládát, mert ha azt visszük, akkor visszük Istent is. Ott ül Isten a frigyládan. – Rég leszállt róla Isten. A frigylárában vannak a mannának a darabjai, az Áron vesszeje. Még a filiszteusok is megrémülnek. Mert a pogányok úgy tudják, hogy vannak szent tárgyak (ma így mondjuk: ereklyék), amelyeknek különleges varázserejük van, és a filiszteusok úgy tudják, és azt mondják: az Úristen jött a táborba, és megrémülnek. De Izráel népe elveszti a csatát, mert az a baj, hogy ők is úgy tudják. Nekik tudniuk kellett volna, hogy Isten nincs a ládához kötve. Isten nélkül a frigyláda, amire Ő adott parancsot, aminek Ő mondta meg a méreteit, amit Ő készíttetett el, de Isten nélkül a frigyláda is csak ócska kacat. Istennel együtt az ócska kacatláda is csodálatos, mert ha Isten ott van, akkor minden szép és minden jó.

Az a jó a Szentírásban, hogy Isten, amikor a nép így sántikál kétfelé, és veti a bizalmát tárgyakba, templomba, valami másba Ő helyette, bálványokba, akkor Isten mindig választásra szólítja fel a népet. Válasszatok: kit szolgáltok. Jézus Krisztus választásra szólította fel a népet, mert azt mondta: senki sem szolgálhat két úrnak. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak. Józsué választásra szólítja fel a népet: én az Urat szolgálom, ti válasszatok, kit akartok szolgálni. Illés választásra szólítja fel a népet: ha Baál az Isten, menjetek utána, ha az Úr, akkor kövessétek azt. Ne legyen a szíved félig az Úré.

Ennek az igének az az igazsága, hogy nép úgy gondolta: a vallás is megtart bennünket. Akik így gondolkoznak, azok nagyot tévednek, mert bennünket csak a hit tart meg – Isten ígéje szerint –, mégpedig az élő hit. A megfeszített és feltámadott Jézus Krisztusba vetett élő hit tart meg minket. A vallás pedig nem tart meg senkit.

A vallás tulajdonképpen azt jelenti, és ezért hamis: én felvehetem a kapcsolatot az Istennel. Az igaz hit pedig azt mondja: Isten vette fel a kapcsolatot veled. Az Isten veszi fel a kapcsolatot az emberrel. Hűvös alkonyatkor jár a kertben, és keresi az embert, mert Ádám és Éva elvesztette ennek a kapcsolatfelvételnek a lehetőségét és módját is. Nemcsak a kapcsolatot vesztette el Istennel, hanem a kapcsolat felvételének lehetőségét és módját is. A vallás mégis arra irányul, hogy próbáljuk azért csak meg. Hátha fog menni. És kiderül: nem fog menni.

De ez az ige mégis azt mondja nekünk, és ezért olyan, mint a Rembrandt-kép, hogy nagy sötétségben közepén van egy fénysugár. Mégpedig az: azt mondja Isten Jeremiásnak, hogy a kapuban mondd ezt a népnek. Érezzük-e, hogy

Isten, aki ég és föld teremtő Ura, aki megadta az engedélyt a templom építésére, az azt mondja: a kapuban mondom. Neki nem derogál a kapuba kiállni. Nem baj, hogy nincs faragott, díszes szószerk, Isten a kapuban is hajlandó mondani igéjét népének. Ez Isten hűsége.

A harmadik, ami mellett meg kell állnunk: azt mondja Isten a 10. versben: „Majd eljöttök, megálltok elöttem e házban, és azt mondjátok: megszabadultunk, de utána ugyanazokat az utálatosságokat cselekszitek.”

Most csak összefoglalom röviden: azt jelenti ez az ige, hogy bejöttök a templomba elém, hallottátok az ígét, mert a kapuban meghallottátok, és utána ugyanazokat az utálatos dolgokat cselekszitek, vagyis nem változik semmi az életetekben. Ez az egyik legrettenetesebb, amit az ige elénk adhat, hogy nem változik semmi. Isten azt szeretné, hogy a meghallott ige dolgozzon bennünk, legyen következménye, legyen hatása. Mi olyan sokszor meghallgatjuk az ígét, és nem változik semmi.

Spurgeon írja valahol: evangelizált egy helyen, és az első sorból egy 16-17 éves fiú hallgatta. Negyedik este odamegy Spurgeonhoz és azt mondja: Uram, már negyedik este hallgatom önt, de bennem nem történik semmi.

Ó, de hányszor hallgatjuk mi is így az ígét. Lehet, hogy igazat adunk neki, lehet, hogy azt mondjuk: jó, ez így van. Mint ahogy nekem egyszer egy bácsi mondta: tudjuk mi, hogy így van, de nem megy. Igen, ez a kérdés: azt mondjuk: tudjuk, hogy igaz, de nem megy, vagy pedig azt: tudjuk, hogy igaz, és „cselekedd Szentlelkeddel, végtelen érdemmeddel, hogy új életet éljünk, végre porból felkeljünk”. — Az ige akkor igazi, ha van következménye.

Egy asszony egy evangelizációs hét estéjén meghallotta az ígét. Hozzám jött és azt mondta: akkor ez a mai ige úgy látszik, azt jelenti, hogy nekem ma este az anyósomhoz át kell mennem, és vinnem kell neki egy tányér süteményt. — Mondom neki: igen, valószínű ez azt jelenti. Mert ilyen ige nincs a Bibliában, hogy menj az anyósodhoz és vigyél neki egy tányér süteményt. Ez volt a megértett ige.

Vajon megértjük-e, hogy mit kell cselekedjünk? Megértjük-e azt: amit mond néktek, megtegyétek. Kedves ígém: Mária azt mondja: nem tudom, mit fog mondani, de amit mond néktek, úgy cselekedjétek. Jön Jézus, és azt mondja: töltsétek meg a vedreket vízzel. És mennek és megtöltik, és átélik a csodát. Ragyog az Isten dicsősége. Miért ragyog Isten dicsősége? Nem abban, hogy a víz borrá változott, azt csak a hitetlenek meg az iszákosok gondolják, hanem abban ragyog Isten dicsősége, hogy megtették azt, amit Jézus mondott, bár értelmetlen volt.

Isten dicsősége nemcsak abban ragyog, hogy a víz borrá lett, hanem abban is, hogy valakik elkezdtek hozni a vizet, mert Jézus ezt mondta. Nem okoskodtak, nem akarták Jézust lebeszélni, nem adták ki másnak, hanem elkezdtek menni a vízért, és megtöltik a kővedreket, mert Jézus ezt mondta nekik.

A múlt héten mondta valaki, (itt vannak néhányan, akik hallották velem együtt). Kicsit viccesnek szánta, de nemcsak vicc ez, hanem inkább egy kis irónia is vegyül bele. Azt mondta: olyan szépen elhallgatjuk, amikor valaki bizony-

ságot tesz, hogy Isten ettől, abból megszabadított engem, és az a szomorú, hogy mi a megtérése után is úgy ismerjük az illetőt, mint előtte. Itt oda kell tenni az életünket: és nálunk hogy van? Azt mondjuk: megszabadultunk, Jézus Krisztus megszabadított tőle, elvette — és utána ugyanazokat cselekszitek, mondja Jeremiás. Visszamegy a kutya az okádékhoz? Visszavesszük azokat a bűnöket, amelyekre az ige az mondja: Isten szeretete elveti a tenger mélyére, és mi elkezdünk halászni, a tenger mélyéről vesszük elő azokat a bűnöket, amiket Isten el akar tenni oda, hogy azokról soha többé meg ne emlékezzen. Mi elkezdjük újból és újból elővenni, dédelgetni. Az elkezd növekedni és talán halált fog nemzeni.

Befejezésül: miben állt Isten ítéletes szava? Abban, hogy a nép a külső istentiszteletet helyezte előtérbe a belső imádat nélkül. Azt mondja az ige, hogy a külső istentisztelet belső imádat nélkül hiábavalóság. Mégpedig abban a versben mondja ezt, amikor azt mondja az apostol: Isten iránti buzgóság van bennük, de ismeret nélkül. Ó hány ember van így, hogy a buzgóság megvan bennük. Ismertem kedves asszonyokat a szülőfalumban, minden este mentek templomba. Buzgóság van bennük, de ismeret nélkül. Nem ér semmit a külső istentisztelet — mondja ez az igeszakasz nekünk —, ha nincs ott a lélek belső indulata.

Miben áll a belső istentisztelet?

Három dologban: az első: hogy az ember az értelmével Istennek tökéletességeit, munkáit és parancsait egyre jobban megismerje. Mit mond Pál apostol? Egyre törekszem, hogy mind jobban megismerjem Őt és feltámadásának az erejét.

A belső istentisztelet második ismérve: akaratával egyre jobban szeresse az Urat, tisztelje, és engedelmeskedve az Ő akaratát cselekedje. Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Ő.

A harmadik: a Lélek indulatával örömmel szolgálja. Szolgáljatok az Úrnak örömmel — mondja a zsoltáros.

Ez a belső istentisztelet, az okos istentisztelet — ahogy Pál a Római levélben nevezi. Ha van okos, akkor nyilván ennek ellentéte is van. Van olyan istentisztelet, amely nem okos. Ezt a mai igének a fényében így mondhatjuk: a külső istentisztelet. Amikor valaki csak szokásból az istentiszteleten részt vesz. Valaki énekel, mert szeret énekelni. Aztán ahogy Füle Lajos írja egyik versében: Az ember, ha jön az ünnep, tétovázik, kicsit ümget, aztán mégis elmegy a templomba, és az utolsó vers az: aztán hazamegy semmiségen fennakadni, gyerekeit jól lekapni, s hitét a fogásra kabátjával felakasztja. — De részt vesz az istentiszteleten.

A mai igénk üzenete: Isten népe részt vett az istentiszteleten, csak az, akiért odamentek, az nem vett részt. Mert az a kapuban állt, ott mondta igéjét, de Isten szerette azt a népet, Isten szeret bennünket, mert még a kapuban is kész elénk tárni az igazság, a megtérésre hívó szó örömhírét és evangéliumát.

Ilyen Istenünk van. Ezért áldja Őt a szívünk, hódoljon előtte a lelkünk, és ezért szolgáljunk neki a Lélek újságában.

Imádkozzunk!

Urunk, megható, hogy mindennek ellenére ilyen lehajló szeretettel keresel bennünket. Oly sokszor csalódtál bennünk, és mégsem vontad vissza irgalmasságodat. Hadd vonjon ez bennünket hozzád. Hadd indítson ez bennünket hálára, magasztalásra, dicséretre, öröme, szolgálatra.

Hadd mondjuk azt: egész éltém sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét. Kéz, amely kerestél, szív, amely szerettél, vér, mely eltörölte minden bűnömet, mindörökké áldva legyetek.

Kérünk, áldd meg éjszakánkat, holnapi napunkat. Imádkozunk hozzád betegünkért, Urunk, idősekért, megfáradtakért. Imádkozunk hozzád a gyászolókért. Kérünk, vigasztald testvéreinket, akik megszorodtak.

Köszönjük azokat a gyermekeket, akik születtek a gyülekezetben, és áldunk, hogy minden dolgunkat bírod, forgatod, kezeink munkáit igazgatod.

Légy áldott ezért.

Ámen.

457. dicséret

Walesi dallam.

Ó Jé- zus, ár- va csend- ben az
aj- tón kí- vül állsz, Be- jön- nél már, de
né- mán kules-for- du-lás- ra vársz. Mi
mond- juk, hogy mi- énk vagy, te vagy a név, a
jel: Ó szé- gyen, hogy te légy az, a-
ki- nek vár- ni kell.